

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 10089

гр. София, 16.12.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в закрито заседание на 16.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

като разгледа дело номер **3917** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Национална агенция за приходите /НАП/ срещу т. I, т. II и т. IV от Решение ДАЕУ -5102 от 25.03.2021г. на председателя на Държавна агенция „Електронно управление“ /ДАЕУ/.

Решение ДАЕУ -5102 от 25.03.2021г. на председателя на Държавна агенция „Електронно управление“ е постановено по жалба на НАП срещу Протокол от 22.02.2021г. за извършена проверка, с който на основание чл.59б, ал.1 от ЗЕУ са дадени задължителни предписания.

Оспореното решение е постановено от председателя на Държавна агенция „Електронно управление“ в качеството му на по-горестоящ административен орган. Съгласно чл.98, ал.2 от АПК, когато с решението на по-горестоящия орган жалбата е отхвърлена, на оспорване пред съда подлежи първоначалният административен акт.

В случая първоначален административен акт е Протоколът от 22.02.2021г. за извършена проверка. Срещу този акт е подадена жалба в 14-ет дневен срок пред орган, който не е по-горестоящ, предвид структурата на ДАЕУ. Независимо от това, в случай че Протоколът подлежи на оспорване по съдебен ред, следва да се приеме, че жалбата е подадена в срок.

С Протоколът от 22.02.2021г. за извършена проверка, на основание чл.59б, ал.1 от ЗЕУ са дадени задължителни предписания.

Съгласно разпоредбата на чл.59б, ал.1 от ЗЕУ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията по този закон и нормативните актове по прилагането му, както и за отстраняване на вредните последици от тях, председателят на Държавната агенция "Електронно управление" или оправомощените по чл.59 лица дават задължителни предписания на административните органи и определят срок за изпълнението им. За неизпълнението на предписанията в срок могат да се приложат следните

принудителни административни мерки: 1. спиране въвеждането в експлоатация на комуникационни и информационни системи, съоръжения и технически средства, ако не са спазени разпоредбите на този закон и нормативните актове по прилагането му и 2. спиране експлоатацията на комуникационни и информационни системи, съоръжения и технически средства, ако не са спазени разпоредбите на този закон и нормативните актове по прилагането му. Принудителните административни мерки по ал. 1 могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс /чл.59б, ал.2 от ЗЕУ/. Според чл.46 от Закона за нормативните актове разпоредбите на нормативните актове се прилагат според точния им смисъл, а ако са неясни, се тълкуват в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България. Предвид посочените разпоредби съдът приема, че законодателят ясно е разграничил даването на „задължителни предписания“ от „принудителни административни мерки“, които за разлика от предписанията са изчерпателно посочени. Освен това изрично в ал.2 на чл.59б, ал.2 от ЗЕУ е посочено, че на обжалване по реда на АПК подлежат само принудителните административни мерки. Следователно задължителните предписания не подлежат на оспорване по съдебен или административен ред.

Основания да се приеме, че разпоредбата на чл.59б, ал.2 от ЗЕУ е неясна, и че следва да се тълкува в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България не са налице. Изчерпателното посочване на актовете по ЗЕУ, които подлежат на оспорване се потвърждава и от разпоредбите на чл.60а, ал.6 и чл.65, ал.3 от ЗЕУ. Не би могло да се тълкува и в смисъла на чл.404, ал.1, т.1 от КТ, тъй като с посочената разпоредба задължителните предписания по КТ са посочени като вид принудителни административни мерки, за които е предвиден ред за обжалване по чл.405 от КТ за разлика от чл.59б от ЗЕУ, където предписанията не са вид принудителни административни мерки.

Предвид изложеното налице са предпоставките на чл.159, т.1 от АПК. Протокол от 22.02.2021г. за извършена проверка, с който на основание чл.59б, ал.1 от ЗЕУ са дадени задължителни предписания не подлежи на обжалване предвид разпоредбата на чл.59б, ал.2 от ЗЕУ, а Решение ДАЕУ -5102 от 25.03.2021г. на председателя на Държавна агенция „Електронно управление“ не подлежи на оспорване съобразно разпоредбата на чл.98, ал.2 от АПК.

При този изход на спора неоснователна е претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски, а ответникът не е претендирал такива.

Така мотивиран и на основание чл.159, т.1 от АПК, СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ без разглеждане жалбата на Национална агенция за приходите срещу т. I, т. II и т. IV от Решение ДАЕУ -5102 от 25.03.2021г. на председателя на Държавна агенция „Електронно управление“.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм.д. №3917/2021г. по описа на Административен съд – София град.

Определението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд с частна жалба в 7-ем дневен срок от получаване на съобщението.

СЪДИЯ: